

безкниженъ, но иначе вліятеленъ, та учительтъ трѣба сѣ по-малко да знае отъ него!...

Истина, че отъ насъ не са искаше тукъ нито да споменемъ за туй, колкото да опредѣлимъ мъжчния и важенъ този предметъ, съ който са натварихмы — да приготвимъ на езика си единъ учебникъ по «*Теоріята на Словесността*». Но ный рекохмы за подобръ оттамъ да начнемъ.

Теоріята на Словесността до сега са заключавала въ тѣй нареченныѣ *словесны* науки, именно въ Грамматиката, Логиката, Риториката, Піитиката, Естетиката и Исторіята на Словесността, като са ограничавала токо въ обясненіето на чловѣческото *слово* (*λόγος*), което въ сжщото време означава и *разумъ* (*ratio*) и *речь* (*discursus*). Но въ този видъ, въ който сж были до скоро исчисленныѣ тукъ науки, можли ли сж да съставятъ въ точенъ смисълъ *теорія на словесността*, която да удовлетворява на условіята на съвременныя животъ, да обяснява сичкыѣ явленія на съвременната Словесность, която вече ѣ станѣла наука положителна? Сумнително ѣ; защото «*Тъ* сичкыѣ, «*казва ученъ единъ профессоръ, много или малко* «*сж рабскы списъцы отъ гръко-римскыѣ учебницы,* «*а новыѣтъ мѣръ съвсѣмъ не ѣ, каквото былъ дре-* «*внѣѣтъ, и по образованіето на господарствата, и* «*по вѣрованіето, по вѣншныя и вѣтрѣшенъ животъ.* «*Наистиннаѣ, че главныѣ закони на мыслѣта и* «*словото вынѣгы и сѣкѣдѣ сж еднаквы: но древ-* «*нитѣ не стигали до общыѣ закони на бытіето и* «*знаніето, не прониквали въ живота и духа на я-* «*вленіята, — занимавали са повече съ вѣншна фор-*